

HIRMONDÓ- HIRLEVÉL

Kaszap István Alapítvány

Ingyenes 1999. Karácsonyi különkiadás.

Tartalomjegyzék:

1). A szeretet ünnepe	1. oldal
2). Olaszországi zárandoklat(folytatás)	1. "
3). Régi karácsonyok emléke.....	3. "
4). Kis karácsonyi ének.....	3. "
5). Kaszap István részletes életrajza.	4. "
6). Alapítványi hírek	4. "

* 1). A szeretet ünnepe.

A Biblia tanításai közül az egyik legfontosabb a szeretetre való felhívás: az Isten és az emberek önzetlen szeretete! Amikor a farizeusok próbára akarták tenni Jézust a zsidók több, mint 600 törvényének ismeretéből, azt kérdezték tőle, melyik a főparancs a törvényekben? Jézus erre azt felelte: "Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!" ez a legnagyobb és a legfőbb parancs! A második hasonló hozzá "Szeresd embertársaidat, mint saját magadat!"

Ahogy haladunk az év vége felé egyre közelebb kerül a kis Jézus születése, a szent Karácsony és a szeretet ünnepe. Ez az ünnep minden ember életében mindenkor az újjászületés, a keresztyeni önzetlen szeretet és a kitárulkozás ünnepe lehet, ha szívét őszintén kitérve kész a kis Jézus befogadására. A Karácsony, a szent Család ünnepe a legkisebb emberi közösség összetartozását, a család tagok eltérhetetlen szoros kötelékét szimbolizálja. A kitárulkozó szeretet, az egymás megajándékozása és a közös ünnepnapok örömteli percei-órái évről-évre mindég feledhetetlen élménnyel ajándékozzák meg a családok tagjait.

Ez az egyedül élő embereknek nem adatik meg, részben önhibából adódóan, a szüleiket megtagadók, vallástalanul felnőtt gyermekek részben az élettárs elvesztése miatt. Ezek részére kíván a vallás a civil szerveződések szeretettől vezérelt tagjai révén is vigasztalást, lelki segítséget nyújtani részben személyes felkeresés, részben a vigasztaló szeretetről szóló tanításokkal. A hívő

emberek számára a szeretetről szóló néhány szép verssel szeretnénk örömet okozni. Így a Szent Erzsébet levele októberi számából: Nagyobb kincs e földön nincs a szeretetnél. Örülj, ha valaha valami jót tettél. Nagyobb kincs e földön nincs a szeretetnél.

Ha csak egy könnyet is egyszer letöröltél,
Édesebb öröm az minden más örömnél.
Ha egy könnyet is egyszer letöröltél.

Hogy nyoma ne vesszen, hogy ne legyen vége,
Beírja az Isten csillagos könyvébe,
Hogy nyoma ne vesszen, hogy ne legyen vége.

Mikor rá sem gondolsz, mikor nem is várod,
Isten két kezéből ezer áldás vár rád,
Mikor rá sem gondolsz, mikor nem is várod!

Mit kell tennünk? (Kurtmartin Magiera)
gyógyítani és nem sebeket ejteni, éltetni és nem életet oltani, építeni és nem rombolni, vetni és nem kitépni, megosztani és nem gyűjteni, megnyitni és nem bezárkózni, szolgálni és nem uralkodni, lemondani és nem követelőzni, másokat megmenteni és nem saját biztonságunkkal törődni.

fecsegés helyett gondolkozni, sok beszéd helyett cselekedni, követelődzés helyett ajándékozni, megvetés helyett tisztelni, gyűlölet helyett szeretni, szeretni és szeretni hagyni, szeretni az életet és emberhez méltón élni, míg eljön az Emberfia és megkeresi az élőket, mert a halottat senki sem keresi. (György Attila atya "A kőtáblák üzenete" c. könyvből tallózva!) Gál Ferenc

* 2). Olaszországi zárandoklat. (IV. folytatás)

Szállásunkra visszatérve sokáig nem jött álom a szememre. Gondolataim újra visszatértek a csodák világához, és hosszas vajúdás után rájöttem,

hogy a csodák a mai embereket is körülveszik, de ezeket nem vesszük észre, elrohanunk mellettük. Szemem előtt megjelentek Bergamo lejtős utcái, meredek lépcsői és azokat velünk együtt megtevő nálunk idősebb, talán 70-évnél is többet megélt fájostagú, beteges utitársaink, akik jajszó nélkül, egymást buzdítva törtek test-lelki kielégítést jelentő céljaik felé. Vajon honnan származott az a rendkívüli erő, ami eltöltötte őket? Gondolataimmal lassan szemeim is lecsukódtak és mély álomba merültek. Reggel többen részt vettünk még a szentmisén, majd szomorúan csomagoltunk, mivel két nap alatt lelki kapcsolat alakult ki a kolostor lakóival. Mindenki várakozással tekintett az út folytatása elé, mert tudtuk, hogy a Garda-tó keleti oldalának természeti szépségeit fogjuk megtekinteni. Az, hogy ezt a tájat a csoportból többen látták, csak fokozta az érdeklődést, mivel legszebb élményeikről útközben egymásnak beszámoltak.

A Garda-tó Olaszország nemcsak legnagyobb, de legszebb tava is. Hossza 52, szélessége 3-17 km, átlagos mélysége 346 m. A tavat övező hegyek, hegyvonulatok 1500-2200 m magasak, ezerarcú szépségét nem lehet szavakkal leírni. A tóba nyúló sziklafalak csak szépségükben hasonlíthatók a vízben tükröződő havas hegycsúcsokhoz, vagy a vizisportokat űző színes szörfök vitorláinak pompáihoz. A tó tiszta, napos, szélcsendes időben kék vizével símogatja fürdőző vendégeit, a halak sokasága elbűvöli a bűvárokat, de a viharfelhőktől szinte fekete, szélviharoktól felkorbácsolt hullámai félelmet és tisztogatást váltanak ki az emberből. Láttuk a tó ilyen meg olyan arcát, csak a mérgezet nem mutatta. Mivel a tóparton a leggazdagabb réteg nyaralóinak sokasága áll, így nem véletlen, hogy a sok épület szépsége is elbűvölt bennünket. A tavat kb. másfél óra után hagytuk el buszunkkal, amit szívesen nézegettünk volna még. Az út meredeken emelkedett. Az éles kanyarok miatt csak lassan tudtunk haladni. Időnként még az útmenti kitérőkbe is be kellett állni, hogy a gyorsabb személykocsik el tudjanak mellettünk haladni. Látnivaló azért itt is bőven akadt, a meredek sziklafalak alatt a leomló kőveszély jelentett némi ilyedelmet; feljebb emelkedve a keskeny útkanyarok melletti mélység volt a riasztó. Sok utasnak az elromlott fékű magyar buszok katasztrófái jutottak eszébe-hála Istennek a laptalanul. Trentó városát ki enyhe émelygéssel, ki kis félelemmel, ki kíváncsiságtól hajtva közelítette meg. A látnivalókra csak az útikönyv hívta fel a figyelmet, de azok megközelítését senki sem ismerte. A sofőr számára ismeretlen város első alkalmas parkolójában szálltunk ki. Nagy utat kellett megtenni gyalog a Dante szobor és az 1030-ban épült óriási Dómgig, melynek falait a XIV. században már-

ványlapokkal borították. A Dóm 1545-től az ellenreformációt megindító zsinat színhelye volt. Belseje művészi kialakítású, gyönyörű freskói trecentói mesterek művei. Külön érdekesség a 2. oldalhajó főfalához ragasztott szabad lépcsőfeljárata. A városnak gazdag múltja van, egyes műemlékei a római birodalomból maradtak fenn. A népvándorlás végén nagy kiterjedésű püspökség vette át az irányító hatalmat. 1814-től hosszú ideig Ausztriához tartozott. A műemlékek közül kiemelésre méltó a szent Mária Maggiore temploma a XVI. századból, a Galasso palota, melyet Fugger György az uralkodó bankárja 1581-ben építtet. A város karakterét a közepén átfolyó gyorsfolyású, tisztavízű Adige folyó és annak hidjai nagymértékben meghatározza. Utunkat az osztrák határ felé Bolzánó városán keresztül folytattuk. Bolzánóban közös programunk nem volt, mindenki szabadon gyönyörködhetett az egységes képet adó árkaos és erkélyes házakban. A város gazdagságát mindig az itt található kereskedelmi útvonalakból származó jövedelem adta. Az utóbbi időben hatalmas ipari fejlődés vette kezdetét, mára megnégyszereződött lakosainak száma, elérte a 80 ezer főt.

Nagyon szép a csúcsíves XIII-XIV. században épült plébánia-templom és belsejét gazdagon díszítő arany és ezüst kegytárgyak, valamint az optikai hatást kiváltó főoltár. A plébánia-templom közelében van a Ferences kolostor, gótikus faragású főoltárát érdemes megtekinteni. A város gazdagságához az idegenforgalom bevétele nagyban hozzájárul. Innen indulnak a magas hegycsúcsokra a drótkötélpályák is. Ritkán előforduló, rendkívül tiszta, páramentes időnk volt, melynek a fotósok örültek nagyon. A várost körülvevő hegykoszorú szikla-csúcsairól gyönyörű fényképet lehetett készíteni. Bolzánó a Dolomitok kapujában fekszik, ezért elindulás után a Dolomitok csodálatos hegyei között utaztunk tovább. Mindkét oldalt kis hegyi falukat hagytunk magunk mögött, melyeket az idilli templomtornyok, piros cseréppel fedett házak, futóuskátlival teleültetett terraszok díszítettek.

Amikor az osztrák határ közelében levő Dobbiaco híres üdülőközponti szálláshelyükre értünk, a nap már a föld pereméről sütött, a fenyőfák árnyékai óriásira nyúltak. Az este hűvös volt, de a környezet szépsége mindenkit sétára csábított. Piros arccal, fázós kezekkel értünk vissza jólfutott szállodai szobáinkba. Hivatalos programunk reggel fejeződött be és visszaindultunk Budapestre. Vezetőnk, aki velünk örült a sikeres útnak, ráadást is tartogatott számunkra. Javaslatára az útunkban eső Millotatte tó partján fekvő, hasonló nevű kisvárosban tartottunk pihenőt. Kellemes meleg fuvallatok áradtak felénk és a tó vize is csalogatott. Gyönyörű volt a ko-

kolostor, árkádjaival és temploma gazdagon díszített barok oltárával. A magyar határ előtt egy áruháznál megvettük az elmaradhatatlan emléktárgyakat. A gyors vámvizsgálat után Ajkánál már zuhogó esőben szálltunk ki egy kis pihenőre, az eső végigkísérte a még hátralevő utunkat. Sötétedésre értünk a Déli-pályaudvarhoz, ahol már a hozzátartozók serege várt bennünket.

Összefoglaló helyett kívánom mindenkinek, hogy életének szürke hétköznapjait tudja megszakítani ilyen testi-lelki megújítást nyújtó kirándulással!

Hinka Lászlóné

*3/. Régi karácsonyok emléke.

Bármédig élünk is, gyermekkorunk eseményei olyan nyomot hagynak bennünk, mint a vízjel a papíron. Láthatatlanul látszanak. Telnek-múlnak az évek, s a régen megélt örömök úgy törnek fel lelkünkben, mint a forrás, amely frissít, fiatalít.

Valljuk be, hogy öszülő halántékkal szívesen merítünk ebből az életelixirből, különösen akkor, ha a jelen már nem nyújt hasonló gazdag élményt felénk. Talán ezért van az, hogy gondolataim egyre gyakrabban szállnak abba az észak-magyarországi kis faluba, ahol családuink a II. világháború utáni években letelepedett.

Ebben a folyton változó világban úgy tűnik, hogy azon a vidéken most-néhány kilométerre a határtól, ahol a Hernád folyó átlép magyar földre-egy kicsit lassabban jár az Idő óra mutatója.

A táj háborítatlan, csendes. Néhány évszázada sokkal inkább nyüzsgött, forrott ott az élet, hiszen igen fontos kereskedelmi, közlekedési útvonal volt a völgy az ország egyik északi kapuja felé. A reformáció viharos éveiben ott született meg az első magyar nyelvű Szent Biblia nyomtatásban. Később a környék lakói igen derekasan kivették részüket a nemzeti szabadságért folytatott harcokban.

A falu a "felszabadulásnak" nevezett sorsfordulót úgy érte meg, mint minden más magyar kis település. Szüleink létért vívott küzdelmét mi gyerekek nem fogtuk fel, hiszen gondoskodó szeretetük úgy vett minket körül, mint egy palást, ami megvédett minden bajtól, kellemetlenségtől.

Az évszakok váltogatták egymást, s ha jöttek a hideg napok, beállt a tél, mi őszinte gyermeki szívvel vártuk a Jézuskát. A karácsonyt várva minden megváltozott körülöttünk. Reggelente még jócskán virradat előtt a harang hívó szava jelezte a hajnali misék kezdetét. Ünnepelesen szólt minden reggel az orgona, s mi vágyakozó szívvel énekeltük a "Harmatozzatok égi magasok, téged vár epedve a halandó lelke, jöjj el édes Üdvözítőnk" szép adventi éneket. A karácsonyra való lelki előkészületet jelentette a

"Szállást keres a Szent Család" imakilenced. Ezt a szép szokást a faluban három imacsoport gyakorolta. Esténként összejöttek egy-egy háznál a résztvevő 9 család tagjai, ahol imádság és ének kíséretében vittük át a Szent Család képét a befogadó, következő családhoz. Itt a kép előre elkészített szép házi oltárra került. Az imaórákat követően a családok még egy ideig együtt maradtak. A felnőttek beszélgettek, mi gyerekek többnyire hallgattuk őket.

Az ünnepet megelőző napot a felnőttek korán kezdték szorgos munkával és egész napos böjttel. Ekkor sült ki a forró kemencékben a finom karácsonyi "foszlós" kalács, s az ünnepi szentesti vacsora "bobájkája", amit a hagyományos káposzta levest követően gazdagon mákkal, dióval meghintve tálaltak. A fehér abrosszal terített asztalon helyi szokás szerint búza, árpa, kukorica szemek voltak elhelyezve, annak jeléül, hogy a család az Égiek bő áldását reméli kieszközölni a jövő évben. A vacsora imával kezdődött, amit a családfő mondott, majd rövid karácsonyi ének következett.

Gyakran előfordult, hogy még a család az asztalnál ült, amikor falubeli ismerősök ablakunk alá lopózva "Szabad-e az Istent dicsérni?" kérdéssel énekelni, "kántálni" kezdtek. A karácsonyi ének végén mondókájukat jókívánságokkal toldták meg:

"Adjon az Úristen sok karácsony estét,
Ne ilyen szomorút, de örvendetesebbet.

Adjon bort, búzát, békességet

Holtunk után örök üdvösséget!"

A kántálók jutalma alma, dió volt, de a közeli barátok, szomszédok beljebb kerültek, hogy a ház népével együtt elfogyasszanak valamit az ünnepi finomságokból.

Visszagondolva, ezek a családi együttlétek különösen ünnepeyesek, meghittek voltak. A feldíszített, friss fenyőillatot árasztó karácsonyfán saját készítésű cukorkák, sütemények, papírfigurák függtek. Az alatta szerényen meghúzóódó ajándékok is a szeretet jelképei voltak. Igazi angyalkezek készítették, képzeletbeli aranyszálakkal átszőve. A játék megbecsült ajándék maradt, még akkor is kezünkben szorongatva tartottuk, amikor a több napos izgalom után az álom elringatott bennünket.

A gyermek évek óta sok-sok karácsonyt megéltünk. Volt szegényebb, volt gazdagabb ünnepünk, de lelkem mélyén mindig visszavágyom abba a szerény, meghitt környezetbe, ahol áldott emlékű szüleim szeretete vett körül bennünket, akik csodálatos példáját adták a szívből jövő, értékálló ajándékozás örömének.

Tompa Attiláné

*4/. Kis Karácsonyi ének (Ady Endre verse)

Tegnap harangoztak, holnap harangoznak,
Holnapután az angyalok gyémánt havat hoznak.

Szeretném az Istent nagyon dicsérni,
De én még kisfiú vagyok, csak most kezdek élni.

Isten-dicséretre mégis csak kiállok,
De boldogok a pásztorok s a három királyok.

Én is mennék, mennék, énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért minden szépet tennék.

Új csizmám a sárban, százszor bepizkolnám,
Csak az Úrnak szerelmemet szépen igazolnám.

Úgy dúdolgatom én gyermekhittel, bátran,
1883 csúf karácsonyában.

5/. Kaszap István részletes életrajza

Sokak kívánságának teszünk eleget azzal, hogy ebben a különszámban ismertetjük Alapítványunk égi patrónusának részletes életrajzát. Ennek annál is inkább szívesen teszünk eleget, mivel itt és most szeretnénk bemutatni az olvasó közönségnek kerületünk egyik meghatározó művésze, Salamon György festőművész által alkotott Kaszap István képet is, amit ezután minden számunkban el fogunk helyezni. Az életrajzzal és a képpel nem titkoltan szeretnénk a 40-es évek Kaszap kultuszát hazánkban átmenteni a következő évezredbe. Ennek a szent életű fiatalembernek Isten és ember szeretetét, hitét a mai fiatalok mellett - akik elé életét és életfelfogását tekintve is példaképül szeretnénk állítani - minden magyar hívő emberrel szeretnénk megismertetni, ezzel is segítve boldoggá avatásának mielőbbi elérhetőségét.

Kaszap István 1916 március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony napján született Székesfehérváron. Édes apja postai távirtdai ellenőr, édes anyja

háziasszonyként három gyermekét nevelte. Elemi iskoláit és a gimnáziumot is Székesfehérváron végzi, a gimnáziumot a cisztercieknél. Otthon a házi munkában sokat segít édesanyjának, tanulóársai szerették és tisztelték segítő készsége és kiváló tornatudása miatt. A tornasport

úgy megerősítette, hogy ő lett a legerősebb osztályában, amivel soha sem élt vissza. Aktív cserkész volt, majd ős-vezető lett. A gimnáziumban a Mária kongregáció tagjaként lett a Szűz Anya nagy tisztelője, ami egész rövid életét meghatározta. Rengeget olvasott, jó nyelvérzéke volt, folyton képezte magát. Egyre jobbák tornász eredményei is, 1934-ben a dunántúli ifjúsági bajnoka lett. Már kis korától pap akart lenni, ami később szerzetespapi hivatásává változott. Édesanyja szerint az anyagias önzést

nem ismerte, ellenben nagyon szerette a szegényeket, örömmel segítette rajtuk. Érettségi után érlelődött meg benne az, hogy a jezsuita szerzetesi rendbe kéri felvételét, a budai Manrézába. 1934 július 30-án első között lépte át a Manréza kapuját, ahol nagy buzgalommal és odaadással készül hivatására rendújoncként. Újonctársai is felfigyelnek a szerény, de a többietől kiemelkedő egyéniségére. Próbabprédikációi is egyszerűek, de szívhez szólóak voltak. Őszinte szívvel gyakorolja a szerzetesi élet mindennapi művészetét. Nagy elmélyüléssel vesz részt a lelki gyakorlatokon is. Egyre többet betegeskedik, főleg a torkával kezelik. Karácsony tájára megdagad a bokája, izületi fájdalmai vannak, amit gennyes kelések is kísérnek. Höemelkedése, majd láza ágynak dönti. Orrvérzés, mellhártyagyulladás, láz váltakozva követi egymást. Ezután bal combján tojás nagyság rosszindulatú, gennyes daganat keletkezik, ami egyre jobban terjed, egész testén elhatalmasodik tavaszra a vérmérgezés.

(folytatjuk)

6/. Alapítványi hírek:

A különiadás lehetőségeit felhasználva szeretnénk Mindenkit tájékoztatni arról, hogy az Alapítvány részére 1 % -ból ezévből átutalt 84,6 eFt-ot az alábbi célokra használtuk fel:

Családtámogatásokra.....	44,0 eFt,
Intézmények támogatására..	20,0 "
Szeretetcsomagokra.....	20,6 "

Ismételten kérjük támogatóink segítségét a jövő évi adójuk 1% -nak Alapítványunk részére történő átutalására! Adószámunk: 19652502- 1 - 42

- Alapítványunk kuratóriuma, alapító tagjai és minden segítője nevében is szeretnénk a közelgő Karácsonyi ünnepek alkalmából kegyelemmel teljes, áldott karácsonyt kívánni. Kívánjuk, hogy Mindenkinek teljesedjék legtitkosabb kívánsága és a családi szeretet lángja soha ne aludjon ki. Ugyanakkor a szeretet ünnepe alkalmából szeretetteljes családi körben töltött ünnepeket, jó egészséget, boldogságot, békességet kíván a 2000 évre is!

KASZAP ISTVÁN ALAPITVÁNY

Hírmondó-Hírlevél kiadója:

Kaszap István Alapítvány
székházcím: 1171, Budapest, Péceli út 220 emelet.
Levelezési cím: 1171, Budapest, Vannay u.6.
Mobil telefon: 06 20 9191 081
Felelős szerkesztő: Gál Ferenc elnök, T:256- 2249
és Tompa Attiláné képviselő, T:257- 9849
Megjelenik: negyedévente rendszeresen,
ünnepek előtt időszakosan,
ingyenes szám.

Készült: Panax Kft Nyomdájában, 1173, Pesti út 5
Példányszám: 600 pld.